

ÚKOLY PRO CHYTRÉ HLAVY:

Kniha je plná úkolů a nedokončených příběhů, které mají vést čtenáře k zamyšlení. Moje vlastní řešení je uvedeno na konci knihy, ale zdaleka netvrdím, že je jediné správné. Chcete-li se pocvičit, tady jsem pro Vás vybral některé moje nejoblíbenější. Moje vlastní řešení Vám sem ale nenapišu – najdete ho v poslední (sedmé) kapitole knížky 😊

Příběh o národu Uctívačů Slunce (druhá kapitola)

Tohle už nebude pohádka, ale tak trochu tragikomická fantasy. Na malém ostrově uprostřed oceánu, daleko a zcela odříznutý od civilizace na kontinentech žije národ Uctívačů Slunce. Tento národ nese na sobě už po staletí odpovědnost za celý svět. Už od nepaměti totiž vždy, kdykoliv životodárné Slunce zmizí z oblohy, pořádá složité rituály za jeho návrat. Tance, zpěvy a hlavně obrovské oběti na oltář Slunečního boha zatím pokaždé přinesly úspěch – Slunce vždy po několika hodinách vyšlo. Pravda, za dalších několik hodin se vždy pokusí znovu zmizet z oblohy, ale národ Uctívačů Slunce je připraven a opět ho na oblohu přivolá. Má k tomu své rituály, má v tom staletí zkušeností! Jsou to prostě borci, kteří dalším a dalším procvičováním získali dokonalou rutinu, korunovanou na závěr úspěchem. Vždyť zatím se ani jednou nestalo, že by Slunce nakonec nepřivolali. Sláva jim a velké díky! V onom národě Uctívačů Slunce žijí v podstatě dvě kasty lidí. Naprostou většinu tvoří lidé prostí, kterým dlouhá izolace od okolního světa tak trochu poznamenala mozek a vzala jim jednu schopnost. Tihle lidé se téměř neumí učit vhladem. Jen u několika málo vyvolených členů národa se schopnost učení vhladem objeví ve stejné míře jako u lidí z daleké pevniny. Každému takovému, u koho se v dětství projeví vhlad, je předurčeno stát se členem kasty nejvyšších veleknězů, řídit rituály k návratu Slunce na oblohu a odebírat z oltáře oběti pro Slunečního boha, které pak tomuto bohu dozajista předávají v soukromí za zdi chrámů.

A právě vy, milý čtenáři, jste jedním z těch vyvolených a dneškem vstupujete mezi nejvyšší velekněze. A zrovna vám byla zjevena nejvyšší pravda, po staletí strážené tajemství, které se předává jen od úst k uchu nejvyšších kněží. To tajemství zní, že Slunce prostě zapadá a vychází i bez přihlouplých rituálů a že národ Uctívačů Slunce by si mohl na svém ostrově v klidu užívat pohody dnem i nocí a žádnými rituály se netýrat..., kdyby oběti Slunečnímu bohovi nebyly tak skvělý byznys pro místní církve. Právě z darů Slunečnímu bohu je živa celá církev slunečních uctívačů. A proto také udržuje sluneční církve prostý lid s omezeným vhladem v jejich přesvědčení, že Slunce se musí na oblohu přivolávat. Jako právě nastoupivší kněz však dostáváte od rady starších úkol. Plebejci nám začínají v rituálech a obětování nějak stagnovat a přitom rostoucí církev potřebuje obětí stále víc. Je třeba zvýšit výkon plebejců, musejí obětovat víc, začít se pořádně snažit..., ale jak na to, když východ a západ Slunce neovlivníte!? Lze něco, co se stane tak jako tak, využít pro zvýšení výkonu trénovaného subjektu? A to je právě váš úkol.

Možná vás teď napadá otázka, jak právě tenhle fantasy příběh souvisí s tréninkem zvířat. Copak mezi zvířaty najdeme nějaké Uctívače Slunce, kteří si svými propracovanými rituály vynucují něco, co by přišlo tak jako tak? Ale samozřejmě že ano. Kolik závodních koní začne „hodinařit“ ve svém boxu ve stáji od chvíle, kdy do chodby mezi boxy vstoupí člověk..., a kolik z nich toho vítězně nechá, až když je onen člověk vezme z boxu ven? Kolik ledních medvědů se v zoo začíná kývat ve chvíli, kdy ucítí ve vzduchu krev ryb krájených v přípravě, aby tímto způsobem strávili čas až ke krmení? A kolik psů uvázaných před obchodem nebo nechaných doma v bytě se začíná chovat jako Uctívači Slunce, když

právě to jejich Slunce, jejich člověk, zajde do obchodu či odejde do práce? Ano, takových Uctívačů Slunce je mezi zvířaty mnoho a stejně jako u domorodců z ostrova se i zvířecí rituály s každým domnělým úspěchem posilují. Jen úkol majitele takového zvířete bývá obvykle úplně opačný, než úkol velekněze z našeho případu. Tyhle rituály obvykle nechceme posílit, ale naopak se jich zbavit. Jak na to, nad tím se zamyslíme v příští kapitole. V tuhle chvíli jste knězem, který má výkon slunečních uctívačů zvýšit. Tak s chutí do toho a hodně zábavy.

Posedlost figurantem (třetí kapitola)

Žil byl jeden velmi energický belgický ovčák malinois, který nade vše miloval kousání na rukáv. Tedy, abychom mu nedávali nálepky a nedívali se do psí hlavy, ten maliňáček při spatření figuranta s rukávem (A, podnět) začal zběsile štěkat a napínat vodítka (B, chování). Přitom úplně ignoroval svoji paničku na druhé straně vodítka a nedalo se dělat nic jiného, než nechat figuranta odejít, nebo psa, tak jako to bylo zpočátku vždy, na rukáv vypustit (C, následek).

Panička se snažila s touhle psí „posedlostí rukávem“ udělat, co šlo. Okřiknout psa nepomáhalo, jako by ji neslyšel. Dávat psovi před příchodem figuranta povely a snažit ho pod povely udržet i poté, co figuranta spatřil, fungovalo jen chvíli. Odvést psa za trest za jeho neposlušnost pryč a nenechat ho kousnout, to fungovalo úplně obráceně – pes jako by nic nepochopil, vzpínal se příště o to víc. A citelněji psa potrestat za to, že nevnímá povely, to jeho panička nechtěla. A dobře dělala. Než by přistoupila k takovému řešení, které by po pár opakování mohlo zkazit maliňáčkův vztah k obránám, cvičáku i jí samotné, raději se zeptala sama sebe: „Dokázala jsem mu dát podmínky k tomu, aby V KLIDU NAŠEL LEPŠÍ ZKRATKU K CÍLI?“ A zjistila, že ani jedno z řešení, které až doposud zkoušela, tyhle možnosti psovi nedávalo.

Proč doposud vyzkoušené metody nezabraly a co paní udělala, aby nakonec uspěla, to už je na vašem doplnění. Jedno z možných řešení, které bych preferoval já, najdete na konci knížky.

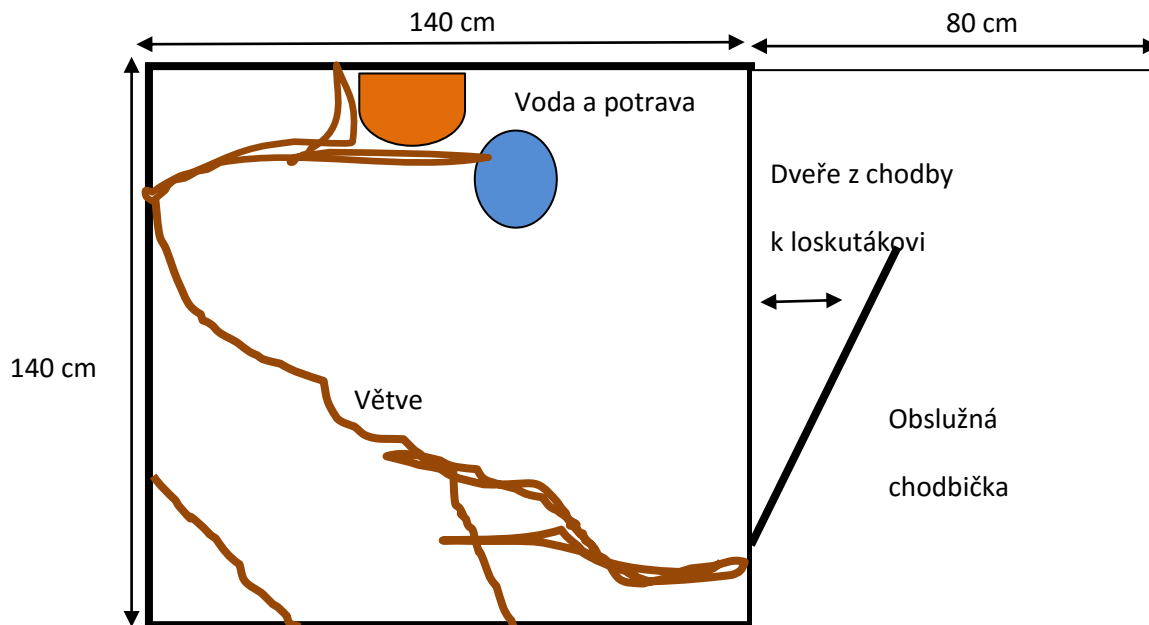
Pták loskuták a malá místnost (třetí kapitola)

Byl jednou jeden chovatel exotického ptactva, který měl na své zahradě řadu dlouhých a bohatě zarostlých voliér obývaných exotickými ptáky. Ke každé voliére patřila i malá místnost, kde mohli ptáci nalézt svůj klid a teplé zívětří a do které chovatel každý den doplňoval krmení a měnil vodu v misce za čistou. Ptáci žijící v tak velkých a zarostlých voliérách nebyli nijak zvlášť ochočení a od pána si uchovávali odstup alespoň dva metry. Pokud se tedy někdy při denní péči potkali s pánem v malé místnůstce v

zázemí, vyletěli ptáci okénkem do voliéry a tam počkali, až pán zase odejde. Ptáci se vesele množili, dobře se jim dařilo a pán byl rád za ten kousek divoké přírody, kterou si připravil uprostřed zahrady. Tahle idyla ale jedné zimy doslova zamrzla. Nečekané ochlazení a noční teploty pod -30°C způsobily, že pán musel ptáky zahnat a zavřít v těch malých teplých místnůstkách, jinak by to zaplatili životem. V malých teplých prostorách teď byli ptáci v bezpečí..., ale bohužel také ve stresu, kdykoliv je tam pán přišel nakrmit, vyčistit a vyměnit vodu. V malém prostoru si ptáci nemohli zachovat svou bezpečnou dvoumetrovou vzdálenost, a proto splašeně naráželi do oken pokrytých pletivem. Mezi nimi byl nejhorší jeden loskuták, který byl ve své teplé místnůstce sám. Těch pár vteřin, které musel pán

denně strávit v jeho ubikaci, bylo hazardem se životem poplašeného opeřence. Jenže krmit a čistit se musí, vypustit loskutáka z tepla do prudkého mrazu nelze a mrazy prý dlouho nepoleví! Má pán šanci naučit loskutáka klidně snášet jeho každodenní návštěvu? Zkuste mu navrhnout řešení, kterým by loskuták V KLIDU NAŠEL LEPŠÍ ZKRATKU K CÍLI. Než se nad tím začnete zamýšlet, podívejte se ještě na schéma loskutákova zázemí:

Pohádka o stresujícím se Pepíkovi a jeho chytré nevěstě (čtvrtá kapitola)

Žil byl na malé vesnici uprostřed staříčkého c.k. mocnářství jeden chasník jménem Pepík. A jak už to v pohádkách bývá, Pepík měl rád Marušku z chaloupky u lesa. Její rodiče by ji Pepíkovi i rádi dali, což o to. Ale musí si pro ni přijít a řádně požádat panímámu a pantátu o její ruku. Jinak z té veselky nic nekouká.

A tak Pepík vyrazil za svou nejmilejší. V ruce kytici, botky vyleštěné, na hlavě sváteční čapku z poslední pouti. Vstoupil do světnice, kde všichni čekají jen na tu jednu větu, podíval se ně a... Pepíkovi se najednou třesou kolena a jazyk dočista zdřevěněl (jak už se to v pohádkách říká). A stojí jak solný sloup a kloudného slova aby z něj párem koní tahal!

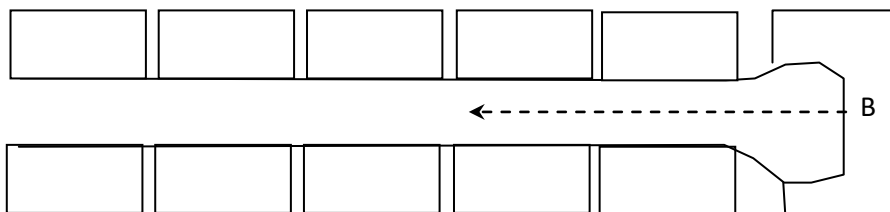
„Tak, Pepíku, copak jsi nám nýčko přišel povědět?!“ zahromoval na oko pantáta. „Pantatinko, panmaminku, já bych rád vaši ženu za ruku... Teda já bych vaši paňma...pantať...“ Pepík trpí, koktá, ošívá se a najednou už nemůže dál. „Spánembohem!“ vykřikne Pepík a upaluje přes luka, meze a pole co nejdál od svojí hanby, že si ani o svoji Marušku říct nedokázal. Ach jo, o tom se jistě bude při muzice mluvit a Maruška už si s ním v kole nezatančí!

Ale nechme teď všech pohádkových slovíček a zkusme lásku Pepíka a Mařenky zachránit. Řekněme, že Mařenka na Pepíka nezanevřela, ale sešli se spolu večer na návsi pod kaštanem, kde spolu připravili antistresový plán. Taktiku, která dávala Pepíkovi v kritické situaci odpovědi na START, STOP a BEZPEČNÉ MÍSTO. Na otázku PROČ Pepík odpověď nepotřeboval – přece aby dostal Marušku za ženu!

Maruščin antistresový plán pro Pepíka byl následující:... *Dál už, prosím, doplňte pohádku sami...* A tak zanedlouho byly ohlášky a do měsíce potom svatba!

Pes Baryk a dlouhá úzká slepá ulice (pátá kapitola)

Byla, nebyla jedna dlouhá úzká slepá ulice plná domků se zahradami a na těch zahradách žili psi. Byli to psíci bdělí strážci a hlasitě štěkali na každého, kdo se přiblížil k plotu. Na úplný slepý konec slepé ulice se přistěhoval pán se psem Barykem, kterého by rád chodil každý den venčit na pole. Jenže cesta na pole vede tou dlouhou úzkou slepou ulicí, kde za každým plotem štěká jeden pes. Baryk, který až doteď nemíval problémy se psy, tuhle ulici prostě nezvládá a nezvládá ji ani jeho páníček, pokud má Baryka na vodítku. Projít touhle „uličkou hanby“, kde všichni štěkají na Baryka a Baryk na ně, se pánovi stává každodenním utrpením. Myslel, že když si toho nebude všímat a prostě proběhne se řvoucím Barykem skrz, tak to přejde..., ale ono se to spíš zhoršuje jak u Baryka, tak u psů za plotem. A protože páníček je z toho při každém průchodu „na prášky“, brání Baryk proti psům i jeho. Znáte odpověď na to, proč se situace zhoršuje? Dokážete navrhnout způsob, jak naučit Baryka ignorovat psy za plotem a v klidu projít až na pole? A může tu, podle vás, sehrát plot roli fungujícího chráněného kontaktu?

Proč se ten pes vždycky najednou „zasekne“? (šestá kapitola)

Věřím, že po všech těch lachtanech, fretkách a lamách teď čekáte na příklad se psem. Tak tady ho máte. A není to pohádka, ale tréninková epizodka, kterou zná většina pozitivkářů. Žila, byla jedna majitelka pracovitěho labradora, která vyznávala pozitivní trénink a kladla si otázku: „Jak to, že ten můj labrador vždycky nejdřív pracuje výborně a pak má najednou „zásek“? Co s tím můžu dělat?“ A protože měla zvláštní zálibu v tabulkách a grafech, tak nelenila, natočila jeden svůj trénink a přenesla do tabulky tuhle sekvenci:

Dnes se labrador učí couvání na povel. Už se mu občas podaří na povel „couvej“ udělat dva kroky vzad, ale stoprocentní to zdaleka není. Dnes chceme prodlužovat. Labrador stojí čelně proti majitelce a kouká na ni – „couvej“ – dá dva kroky – bridge – odměna; pohled na paničku – „couvej“ – tři kroky – bridge – odměna; kouká – „couvej“ – tři kroky – bridge – odměna; kouká – „couvej“ – pes nedělá nic, má „zásek“; pořád kouká – „couvej“ – chvíli žádná reakce a pak jeden krok dozadu, a to se štěknutím – takže žádný bridge ani odměna; Pes kouká na paničku, štěká na ni. Naposled uslyší „couvej“ a hned na to se začne drbat za krkem, z čehož plynule přechází do čichání po zemi. Tím celá tréninková sekvence končí, nutno říci, že ne příliš úspěšně.

Poté, co si slečna přenesla tuhle epizodku do tabulky, začala v tom mít maličko jasno. Pak podle tohoto jednoho tréninku odhadla pro svého psa „délku posunu na grafu“ pro nové chování (protože tenhle cvik je novinka, on ho ještě stoprocentně neumí). Určila si i malé a střední DB a jejich pozice na grafu a vymyslela i to, jak se příště vyhnout zkratu... *a vy teď máte za úkol vymyslet to samé. Zapsat*

sekvenci do tabulky, určit číselné hodnoty, namalovat podle toho pár grafů a vymyslet, jak to příště udělat lépe.

